

Hesteavlen i 1902.

Beretning af Statskonsulent *J. Jensen.*

Det forløbne Aar maa for Hestevæsenets Vedkommende nærmest kaldes et mærkværdigt Aar. Hesteforretningen, der tidligere var saa stabil, blev i 1901 pludselig inddraget i den samme Usikkerhed, som i en længere Aarrække har karakteriseret den øvrige Landbrugsproduktion, der nærmest maa kaldes uberegnelig. Det tidligere saa sikre og solide Landbrug staar nu i saa Henseende nærmest i Klasse med Byerhvervene. Den Lære, man kan drage af de forandrede Forhold, er vel nærmest den, at Landbruget bør tilstræbe Alsidighed og undgaa at sætte alt ind paa et Kort. Hvad Hesteavlen angaar, har denne Regel ikke hidtil været fulgt, idet de forholdsvis gode Konjunkturer for Heste tillige med det Røre i Hestevæsenet, som Avlsforeninger, Stambogsførelse m. v. fremkaldte, har pousseret Hesteavlen frem i en stærkere Grad, end sundt og heldigt var. I de 10 Aar mellem Kreaturtællingerne 1888 og 1898 er Hesteantallet stegen fra 375,000 til 450,000; men Antallet af fødte Føl er i samme Tidsrum stegen fra 30,000 i 1887 til 38,000 i 1892 og til 46,000 i 1898, saa at en væsentlig Del af Forøgelsen skyldes Tilvæksten af Føl og Plage. Naa, Ulykken derved var sikkert ikke større end ved stærk Forøgelse af Kvægtillæget, da en Plag dog altid betaler sit Opdræt lige saa godt som en Kvie af lignende Kvalitet, hvis ikke Forøgelsen i for høj Grad var gaaet for sig paa Kvalitetens

Bekostning. En Tilvæxt af 16,000 Føl kræver 25,000 Følhopper eller 2,500 aarlig og foruden Vedligeholdelsen af en Følhopperbestand, stigende fra 45,000 i 1887 til 70,000 i 1898, har Avlen næppe kunnet afgive 2,500 brugelige Følhopper-Emner hvert Aar. Med andre Ord, Hopperbestanden er, trods Fremgangen i Avlen, bleven forholdsvis forringet, og selv Hingstebestandens Kvalitet har næppe kunnet holde Skridt med Forøgelsen af Hopperbestanden, saa Tillæget i Gjennemsnit snarere er forringet end forbedret, eller rettere, der er lagt flere — ogsaa forholdsvis — daarlige Heste til end ved et mere naturligt Tillæg. Selv under fortsat gunstige Konjunkturer betaler et middelmaadigt eller slet Tillæg sig aldrig; thi kommer der det mindste Tryk, gaar det først ud over det daarligste, og det bliver usælgeligt, selv med stort Afslag i Prisen.

Vi gik ud af det gamle Aarhundrede med den største Udførsel og sikkert ogsaa det største Hestetillæg, vi nogensinde have haft; men saa kom Omslaget pludseligt i Form af et daarligt Marked i Hamborg først i Januar 1901, og Trykket vedblev hele Aaret og helt ind i 1902 i fuld Overensstemmelse med de trykkede Tider i Forretningslivet overhovedet. Tyskland brugte færre Heste, og vi solgte ogsaa nogle faa Tusinde færre i 1901 end i 1900, 17,791 mod 20,452, men dog noget nær til de gamle Priser. Den gode, færdige Vare vedblev at være kurant, medens alt andet blev næsten usælgeligt, og Folk tabte lige med et Tilliden til Hestene, maaske i Erkjendelse af, at Forretningen var forceret for stærkt, men muligvis ogsaa fordi der viste sig truende Skyer paa Hestenes Horisont. Man blev paa en Gang bange for Elektriciteten paa Sporvejslinierne, hvilken dog var ophørt at virke generende for os, da Hestesporvogne jo endnu kun kjendtes i Kjøbenhavn, for Automobilerne og den tyske Hestetold. Automobilerne bleve pludselig aktuelle for Folk her ved den Udstilling, der holdtes i Kjøbenhavn; men for Resten synes deres Sejrsgang gennem Verden foreløbig nærmest begrænset til Sportsomraadet.

Den truende tyske Told bliver derimod tilbage som en Sag, der nok kan give Grund til Eftertanke; thi vor Hesteudførsel foregaar jo næsten udelukkende til Tyskland; der trænger man til os paa dette Omraade, ligesom vi til dem; men vi ere de Smaa, og de tyske Agrarer ere hensynsløse. De tilsigte jo egen Fordel og bryde sig næppe om andres Tab. Hensigten er at hæve Prisen paa Heste ved Hjælp af høj Told, saaledes at Tyskland selv med Fordel kunde tillægge det 100,000 Heste til 70 Mill. Mark, som Indførselen udgjør, eller i det mindste alle de værdifulde, i Landet selv. Det er jo et meget naturligt Ønske, om det opfyldes, bliver en anden Sag. Man kan jo nok lægge til, det kjende vi, men der hører visse Forudsætninger til for at lægge gode Heste til. Af vort Tillæg bliver næppe Halvdelen, og det den bedste Halvdel, solgt, uagtet vi have en 1000-aarig Fortid, i alt Fald i Jylland. Samtidig med at Tyskerne kræve forhøjet Hestetold, faa de ogsaa forøget Korntold, og den sluger sikkert Fortjenesten, som Hestetolden skulde give. Det er derfor rimeligt, at Hestetolden mere bliver en Finans- end en Beskyttelsestold, og at Tyskland bliver ved at trænge til Heste fra Udlandet som hidtil.

Tolden bliver ventelig 90 Mark for Heste af Værdi indtil 1,000 Mk. og 180 Mk. for dem derover. Da vore Heste sjældent overstige 900 Kr., komme de ind under første Toldsats, medens der af de svære belgiske, franske og engelske Heste ligesom af gode Luxusheste bliver at svare den dobbelte Told. Derved stilles vi forholdsvis gunstigt i Konkurrencen, og hvis Amerikanerne ikke igjen ad Aare oversvømme Europa med Heste til billig Pris, er der virkelig Haab om, at Tyskerne selv komme til at betale Toldens Beløb; thi Franskmandene, der selv have en Hestetold paa 150 Fr., kunne af den Grund ikke udføre gode Heste til billig Pris. England, der er saa stærkt hesteindførende, gjør det næppe heller, og det lille Belgien med den uhyre Befolkning behøver sikkert ikke at bruge Jorden til Hestetillæg, hvis Prisen skulde blive alt for trykket af den tyske Told. Altsaa, Paniken i 1901

og en Del af 1902 i Hesteverdenen var næppe begrundet. Ligesom Tiderne bedredes i Aarets Løb bedredes Hestehandelen ogsaa, og 1902 endte med en Afsætning, større end vi nogensinde have haft, nemlig over 23,000, hvoraf rigtignok de 3,000 vare Føl, der blev solgte for Spotpris i Efteraaret, og efter Sigende gave Opkøberne kolossal Avance. Der blev solgt mange til Sverrig, uagtet de kostede 50 Kr. i Told. Hvad der yderligere har bidraget til den store Afsætning paa Heste, er Opkøbene fra England. Vi solgte vel ikke ret mange Heste til Krigen i Sydafrika, men nu, da Amerika er udtømt, og Bunden er skrabet i England, søger man ogsaa her til. Det er mest smaa, billige Heste, der kjøbes, og England har i 1902 kun faaet ca. 7,000 Heste fra Nordamerikanske Fristater mod ca. 20,000 i 1901.

Der udførtes af Heste og Føl i 1902:

Til Sverrig	579	Stkr.
- Norge	96	—
- Belgien	22	—
- England	956	—
- Frankrig	»	—
- Rusland	»	—
- Tyskland	21,484	—

Tilstanden og Udsigterne m. H. t. Hestene ere i Virkeligheden ingenlunde daarlige, og Tilliden er ved at vende tilbage; men det er at haabe, at den vel overstandne Skræk skal bringe Opdræfterne til Fornuft og lære dem kun at lægge til efter Forældre, som kunne ventes at give ordentligt Afkom.

Indførselen har holdt sig omtrent uforandret: 5,728 i 1902 mod 6,284 i 1901 og 5,952 i 1900.

Hvad de mere hjemlige Forhold angaar, er der ikke sket anden Forandring, end at der er holdt færre Hopper til Hingst end tidligere.

Den ny Husdyrlov, der var Aarets Hovedbegivenhed paa Husdyrbrugets og Avlens Omraade, kom ikke til at virke. Man forberedte sig kun til at tage imod

den. For Hestenes Vedkommende ere Forandringerne fra den gamle Lov ikke store. De væsentligste ere, at Præmieringen af Hingstene herefter for den væsentlige Del skal være Afkomspræmiering, et Princip, der er meget fornuftigt, blot det kan gennemføres i Praxis. Det er ikke saa vanskeligt at bedømme, hvilken af to eller flere Hingste, der er det bedste Individ, naar de staa sammen; men at sammenligne Afkom, set paa forskellige Pladser, efter forskellige Mødre, forskjelligt opdrættede og med forskellige Anlæg, hvad Udvikling angaar, bliver en vanskelig Opgave at løse, og herefter skal den løses af Dommerne, der faa den Pligt at belære Opdrætte om, hvilken Hingst i et Distrikt, der er det bedste, det næstbedste o. s. v. Avlsdyr. Og den Dom, der en Gang er fældet, maa ikke forandres meget; thi saa erkjende Dommerne deres Fejlsyn, idet Afkommet i sin Helhed — ikke det fremstillede alene — jo er nogenlunde ens fra Aar til andet. Dommerhvervet bliver mindre og mindre en Ærespost; men heldigvis voxer Dygtigheden med Kravene.

En Sag, der fremkaldte en Del Uenighed i Folkethinget under Behandlingen af Loven, var Spørgsmaalet om de saakaldte »Hesteavlscentre« eller Opdrætterforeninger, af hvilke der, i Haab om et rigeligt Statstilskud, var oprettet 3 i Jylland lige efter Lovens Indbringelse, foruden at der allerede var 1 paa Bornholm og 1 i Maribo Amt, der havde faaet Statstilskud af Avlscenterbevillingen. Enden blev, at der bevilgedes 10,000 Kr. til Landbrugsministerens Raadighed i nævnte og lignende Øjemed, hvorefter Statstilskudet ventelig bliver højst et Par Tusinde pr. Forening. I Forhold til de meget store Udgifter, der falde paa en saadan lille Institution blot paa 10 Hopper, er den nævnte Understøttelse kun en Draabe, lidt Hjælp til Selvhjælp; men Medlemmerne have været sig bevidste, at de kom til at bringe Ofre for deres Tro paa, at de ad den Vej kunde fremhjælpe Avlen, kun havde de næppe forudset, hvor smaa Resultaterne blive, og hvor store Byrder de paatog sig. De fleste af Med-

lemmerne vare nok selv Hesteopdrættere, endog dygtige Opdrættere, men næppe nogen havde gjort sig fortrolig med, hvad Stutteridrift vil sige, ordnet paa den Maade som sket er.

En ny Bestemmelse i Husdyrloven var ogsaa den, at enhver Forening, der modtager Statstilskud til en Hingst, er pligtig til at lade den bedække 10 Hopper, tilhørende Medlemmer udenfor Foreningen, efter Statskonsulentens Anvisning. Derved aabnes der Mulighed for Opdrætterforeningerne for at faa deres Hopper bedækkede af Landets bedste Hingste, uden hvilket deres Arbejde paa Forhaand ogsaa var dødsdømt.

En tredje Forandring vedrørende Hestene er, at Hoppekaaringerne ikke længere ere lovbefalede; derved undgaas den generende aarlige Kaaring, der jo ikke længere var svarende til den oprindelige Hensigt og derfor betragtedes med Uvillie som unyttig Tidsspilde. Den første Kaaring med Klassifikation af Hopperne er derimod populær og har desuden været et mægtigt Middel til at vække Interessen for gode Hopper; den vil ventelig blive bibeholdt.

Tilskudet til Hesteavlsforeningernes Hingste bliver uforandret, men Halvdelen af Kjøbesummen (8,000 Kr. højst) bliver fremtidig fordelt paa 5 Aar fra 4-Aars Alderen, naar Hingsten er præmieret ved et Statsskue, og det afhænger ikke længere af fremtidig Præmiering eller Hingsteskuekommissions-Formandens Skjøn, om Hingstens Værdi som Avlsdyr.

I det Hele betegner Loven Fremskridt paa flere Omraader, om den heller ikke afviger saa meget fra den tidligere, som mange have ønsket eller forlangt.

Den svære Hesteavl har omtrent været dreven som hidtil, kun med mindre Tillid, især i de Egne, hvor den er ny og staar paa et beskedent Standpunkt. Om Avlen i Jylland er der meget lidt eller intet nyt at melde, den gaar sin gode, rolige Gang fremad, smaat — men sikkert. Der syntes dog at spores en begyndende For-

sigtighed med Hensyn til dyre Hingstekjøb, noget, der ventelig stod i Forbindelse med Trykket, der hvilede over Omsætningen, ligesom der har været meget ringe Efterspørgsel efter og Afsætning paa Hoppemateriel, især dyre Føl, saa Handelen nærmest har været i Købernes Favør.

Som sædvanlig afholdtes der Skue for 2- og 3-aarige Hingste og Hopper, hvilket afholdtes sammen med en Udstilling af Handelsheste i Kolding. Skuet var maaske det bedste, der har været holdt af den Slags, og navnlig fik det sit Særpræg ved, at Kongepræmiehingsten Aldrup-Munkedal i Horsens aldeles dominerede i alle 4 Avlsdyrklasser gennem sit Afkom. Af Handelsheste var der udstillet mange og flere af de bedste bleve solgte til Tyskland til 1,000 Kr. og derover.

Under Udstillingen indløb der Meddelelse om Godsejer Ahlmanns pludselige, uventede Død, der vakte almindelig Deltagelse, ikke mindst blandt de jyske Hestemænd, da hans Virksomhed for den jyske Hesteavl har været særlig betydningsfuld, og alle følte sikkert Tabet paa dette Omraade som uerstatteligt, thi hvem skulde vel ville eller kunne fortsætte Virksomheden som hidtil? Alt privat af den Slags er jo hurtig omskiftelig.

Paa Sjælland, især i en Del af Holbæk og Sorø Amter, virkes der energisk for den svære Hesteavl ved Hjælp af udenlandsk Materiale. Først kom der en Del Clydesdalehingste, hvoraf Foreningshingsten Royal Gordon vel var den bedste, saa købtes den belgiske Hingst Brillant, der kun virkede i nogle faa Aar, senere er der købt en anden rar, lille Belgier, Bon joli, og sidst en større, meget kostbar 3-Aars Hingst Flacon, indkøbt i selve Belgien. Desuden er der til Midtsjælland indført en stor, grov Skivehingst. Grundlaget for denne Blandingsavl bliver naturligvis væsentlig sjællandske Hopper, om der ogsaa er indblandet en Del jyske. Hvordan Afkommet falder ud, er der vel noget delte Meninger om, og endnu tør man næppe udtale sig sikkert om Sagens Fremtid. Et er afgjort, at gode Hingste, Belgiere,

Clydesdalere eller Shire-Heste og gode jydsk Hopper som Regel give et tilfredsstillende eller endog meget godt Afkom, derfor har man i Løve Herred heller ikke sparet paa Pengene for at kunne købe det bedste; men Spørgsmaalet bliver, om man ikke ved at vælge belgiske Hingste efter sjællandsk Smag, løber den samme Fare, som da man købte pæne, lette »Jyder«, at Afkommet bliver for lidt præget af den fremmede Race. Der indførtes i Efteraaret en Del gode, belgiske Hoppeføl, saa det ad Aare bliver muligt at drive belgisk Renavl, hvilken maaske kunde blive af Betydning for os. Det er næppe heldigt, at man i sin Iver efter at faa det bedste, ikke kan holde sig til én svær Race paa Sjælland foruden den jydsk, men absolut vil forsøge »alt«, og var det saa endda noget godt, man anskaffede, men desværre er det mest tarvelige Sager, der kommer hertil ad »Prangervejen« og sælges til de opskruede danske Priser. Hvis man vil have gode, engelske Hingste, saa var det en naturlig Sag at sende Sagkyndige til England for at udfinde nogle, der passe. Mindre, men gode, især røde, Hingste kunne vist kjøbes derovre billigt efter vore Begreber.

Den lette Hesteavl har faaet lidt mere Vind i Sejlene paa Grund af de forholdsvis gunstigere Konjunkturer, der har været derfor i Sammenligning med tidligere. Men her lider man akkurat af den samme Fejl som ovenfor er omtalt, at man vil prøve alle mulige Racer, og at Tilhængere af hvert Slags hæve hver sit til Skyerne og rive ned paa det andet, uden smaaligt Hensyn til, om det er berettiget eller ikke. Man ægger hinanden til at forsvare og holde paa noget, som kunde trænge til at blive meget bedre, naar man blot turde forsøge derpaa, uden at beskyldes for at svigte sine Principer. Frederiksborghesten er vor nationale, lette Hest, som de fleste Bønder holde paa, den er, om ikke nogen Race, saa dog et »Slag«, der er lidt Hold i i Avlen, den er hjemmevant og har adskillige gode Egenskaber samt kan i sine bedste Exemplarer være en værdifuld og dejlig Hest; men i sin Helhed er den ikke god nok og kan

næppe paaregnes at kunne vedligeholdes ved Renavl uden Tilbagegang. Saa længe Hamlet og Pegasus existerede, gik det an, men nu mangler der en »Matador« i Avlen, og det er ikke sikkert, at en saadan dukker op snart. Hvad var derfor naturligere, end at man søgte Hjælp andet Steds og valgte en 1ste Klasses Hingst med saadanne Egenskaber, som forlanges eller ønskes. Frederiksborghestens Fremtidsmaal er en lettere Kjørehest med god Rejsning, fyldig Kropbygning og god Travbevægelse med høj Forgang. Til Opnaelse heraf kan det ikke nytte, at man udvælger en Fuldblodshingst eller en typisk Aflægger af en saadan med fremstikkende Hals, høje Ben og lav Gang. Skulde en saadan med en Frederiksborghoppe alligevel avle Afkom, som det forlanges, tør man næppe tillægge den fremmede Hingst hele Æren derfor.

Den østpreussiske Hest har derfor heller ikke vundet Opdrætterbefolkningens Sympathi og dens Indførelse kan nok, naar henses til Forbedring af den hjemlige Race, nærmest kaldes et Misgreb.

Det, som Hippologerne stadig raabe paa, er »Blod«, som om dette var en væsentlig Fordel hos andre end Rideheste. En Bondehest eller en Handelshest faar let Blod nok; blot den ellers er god, kan en halvgrov Hest sælges herhjemme lige saa dyrt som den ædleste Blodshest. Til Kjørebrug spiller Gang og Manerer for Vogn en Hovedrolle, og i den Retning udmærker Blodshesten sig som Regel ikke.

Bestræbelserne i de ledende Kredse gaar for Tiden nærmest i Retning af den store tyske Halvblodshest; men denne Avl, uagtet vi have saa nær til Kilden, har ogsaa sine Vanskeligheder, idet det heller ikke er let at faa Avlsdyrene, navnlig Hingstene, gode nok. Adskillige af de tyske saakaldte svære Kjøreheste ere spinkle, høje, d. v. s. højbenede, svagt fundamenterede Heste uden Gang og Energi; og man gjør dem Uret ved at betegne dem svært Halvblod. Hvordan maatte det lette saa være? Spinkle Styltegængere, selv om de ere nok saa blodige,

bør enhver Opdrætter vogte sig for, der vil sig selv og Landet vel.

Ved at sætte Sagen over Personen, ved at opgive absolut at ville ride sin egen Kæphest, ved at sætte sig lidt ind i andres Opfattelse og respektere denne samt ved at gjøre sig klar, hvad der er at opnaa under de givne Forhold, maatte der antagelig kunne opnaas nogen større Enighed imellem dem, der interessere sig for en lønnende let Hesteavl, end Tilfældet har været. Alle Praktikere tilsigte jo at producere en saa stærk Hest, at den kan bruges i Landbruget, og tillige saa værdifuld en Handelshest som mulig. Man er i Virkeligheden altsaa enig om Typen og Massen, det, Krigen saa skulde føres om, er Blodet, og er det saa meget værd? Frederiksborghesten er, som bekjendt, avlet efter Type, og er jo saa blandet af Extraktion, at der næppe er det Blod i Verden, uden at det findes i den, saa den tager ikke let Skade af endnu lidt Tilsætning, naar det blot er af noget rigtig godt.

En Avl, der ikke falder i Traad med de hidtil raadende Avlsprinciper, er Remonteproduktionen, der støttes af Regjering og Rigsdag og ledes af Remontekommissionens energiske Chef, Hr. Oberst Egede-Lund. Medens den tidligere til en Overgang søgtes dreven ved Hjælp af Halvblodshingste, er Midlet for Øjeblikket Fuldblodshingste, af hvilke Krigsministeriet nu ejer 4, der ere udstationerede saaledes: 2 paa Sjælland, 1 paa Fyen og 1 paa Bornholm. Siden 1830 har der vel været 100 Fuldblodshingste, der have bedækket her i Landet, og deraf adskillige gode eller meget gode, men uden andet Resultat, end at Folk hurtig ere blevne kjede af dem. Naar man nu med »Uskudshopper«, (da de gode Hopper forbeholdes Renavlen), venter sig noget andet og bedre af disse 4 Hingste, der ikke roses af alle, maa det ligge i, at der dømmes efter andre Synspunkter end tidligere, og da ventelig Præstationsevnen i Stedet for Exterior og Handelsværdi. I saa Fald kan kun Brugerne, 3: Militæret, dømme. Der er synlig Fremgang i Tallet af

hjemmeavlede Remonter, idet der af 300 indkjøbte Remonter er 203 fra Indlandet, nemlig 86 til Rytteriet, 93 til Artilleriet og 24 3-aarige til en Gjennemsnitspris af 790 Kr. for Officersheste, 750 for Stamheste og 650 for 3-aarige. Saa længe den af Regjeringen nedsatte Forsvarskommission ikke har afgivet Betænkning, og der intet som helst vides om Ordningen af vor Krigsmagt i Fremtiden, turde det mulig foreløbig være nok med, hvad der hidtil er gjort for at remontere vort Rytteri i Indlandet. Thi ud over det specielle Øjemed er Fuldblodet næppe paa sin Plads i Hesteavlen i Danmark. Derimod kunde vi lære af Fuldblodets Udviklingshistorie at tage fornuftigt Hensyn i vor Avl til Præstationsevne; men det bliver ikke let at faa noget alvorligt gjort i den Retning, saa længe Handelen alene foregaar efter Exterior. Noget mere, end der hidtil er gjort, kunde der maaske dog gøres paa dette Omraade ved Hjælp af de saakaldte »Kraftprøver«, som afholdes i Forbindelse med Hingsteskuerne, og som i Grunden ere meningsløse, naar de kun ere »Lungebiber-Prøver«. Antagelig vil den ny Husdyrlov medføre et Systemskifte paa dette Omraade.

Med Hensyn til billig Fodring, ikke alene Fodring med de billigste Foderstoffer og deres meget fordelagtige Anvendelse, men ogsaa ringe Foderforbrug i Forhold til Arbejdet, da staa vi endnu paa temmelig bar Bund, uagtet Spørgsmaalet er af uhyre økonomisk Betydning herhjemme, hvor vi daglig føde over 300,000 Arbejdsheste. Forsøgslaboratoriet har i Aarets Løb gjort et ganske foreløbigt Forsøg, der tyder paa, at der uden alt for stort Apparat mulig kan udrettes noget, navnlig gennem hyppige Vejninger.

Hvad Handelen angaar, da har den, som nævnt, været livlig, især senere paa Aaret, og Prisen, der var lidt trykket, især for 2. og 3. Kl. Varer, steg omtrent til sit tidligere Niveau. Følprisen var derimod lav i Efteraaret, saa 100 Kr. endog var omtrent Middelpris i flere Egne, men Varen var saa rimeligvis ogsaa derefter. Det er beklageligt, at Folk i daarlige Hesteegne ikke i større

Maalestok benyttede sig af det billige Kjøb i Stedet for at lade Udlændinge tage noget af det, vi selv havde haardt Brug for; men under nedadgaaende Konjunkturer tør man jo sjældent købe.

Handelen med Avlsdyr maa ogsaa karakteriseres som trykket, idet der er solgt faa dyr Hopper til tidligere Toppriser, og selv Hingstehandelen har ikke været livlig og har indskrænket sig til det bedste.

Hesteavlsforeningerne synes at være blevne kræse og at begynde at faa Øjnene op for, at der i Grunden ikke er nogen Mening i at købe en dyr Foreningshingst, naar den ikke er bedre end Egnens private Hingste. Derved gjør man i Grunden Fortræd. Alle Foreningshopperne bindes jo til Hingsten, enten de passe til den eller ej, og Bedækningsprisen forhøjes gennem Foreningsvirksomheden, trods Statstilskudet. Naar Føl skulle sælges for 100—150 Kr., er det ikke ligegyldigt, om det har kostet 15 eller 30 Kr. at avle. De særlig høje Bedækningspenge, der betales for Benyttelsen af enkelte anerkjendte Hingste, maa jo regnes for et Udlæg, som Spekulationen kræver.

Naar der er sket saa faa Hingstehandler, skyldes det dog mulig Husdyrlovens Bestemmelse om, at Statstilskudet til Hingsten er afhængig af Præmiering ved et Hingsteskue samt at den 2-aarige Aargang kun frembød enkelte mere fremragende Exemplarer, der oven i Kjøbet vare paa faste Hænder, medens der var flere andre, kjøbte til meget høje Priser, men som vare temmelig middelmaadige og virkelig ikke repræsenterede flere Hundrede Kroners Værdi, end de havde kostet Tusinder. Dette er iøjnefaldende forkert, og Folk faar lidt efter lidt Øje for, at det dog er meningsløst at smide saaledes med Pengene. Lad det allerbedste ogsaa koste meget, det kan det nok være værd, men en ved Kunst dreven god 1-aars Plag behøver ikke at blive en blot nogenlunde brugbar Hingst.

Der skimtes sundere Tilstande i Hesteforretningen, og dertil have de trykkede Tider hidraget, saa vi af den Grund maa være taknemlige derfor.

Af Hingste sælges der aarlig en Del til smaa Priser til Tyskland; men det er rigtignok heller ikke 1ste Kl. Varer, efter vore Begreber, som Avlsdyr betragtede, snarere 1ste Kl. Handelsheste. En stor Del af dem gaa til Brandenburg, til Dels til Statens Hingstedepot dér. Det var ønskeligt, om man valgte en noget bedre Vare; thi den Slags Hingste have vi ikke megen Tro til, og mislykkes Forsøget, ophører formodentlig Afsætningen. Vi faa jo efterhaanden adskillige Hingste, der ere »exportfähige«, og vore Priser blive vel ogsaa med Tiden europæiske, saa det kunde være rart nok at have et Afsætningssted. Til Rusland er der hele Aaret ikke gaaet en eneste Hest, saa det Marked tegner ikke til at blive noget værd for os.
